

קאדי קאראקוש הגדול

מאגדות ערב

קאדי קאראקוש הגדול יצא יום אחד מחופש לרחובות העיר. פתאום ראה מולו אדם שנשא תרנגול הודו שחוט ומרוט נוצות. הקאדי הלך אחריו. האיש הביא את ההודו לפונדק, ביקש מהפונדקאי לצלות אותו ואמר שתוך זמן קצר הוא יחזור לקחת את העוף הצלוי. כשהאיש יצא הקאדי נכנס לפונדק ופנה לפונדקאי באומר: "אני קאדי קאראקוש השופט והייתי רוצה לאכול את ההודו הזה לארוחת ערב. כשתגמור לצלות תביא אותי לבית השופט". "אבל כבודו" ענה הפונדקאי "מה אגיד לבעל העוף כשיבוא לקחת אותו?" "תגיד לו כך: כשרציתי לשים את ההודו

לתנור, הוא פרש את כנפיו ועף מכאן". "הבנתי, כבודו, אבל הסבר כזה לא יציל אותי מהעונש". "אל תפחד" ענה הקאדי "אני השופט. אם יבואו להתלונן, אשחרר אותך מכל אשמה". הפונדקאי, בטוח שלא יעונה לו כל רע, צלה את ההודו והביא אותו לבית הקאדי. וכשחזר בעל העוף פרש הפונדקאי את ידיו ואמר "אני מצטער ידידי, אבל כשרציתי להכניס את ההודו לתנור הוא פרש את כנפיו ועף מכאן". "פרש את כנפיו ועף? הודו עם גרון שסוע ומרוט נוצות? מה אתה מספר לי? האם אתה חושב אותי לטיפש? גנב! רמאי!" צעק האיש והתחיל להרביץ ולקלל את הפונדקאי. זה התגונן כמה שרק יכול היה, ואחר כך הרים מהארץ אבן וזרק אותה על התוקף. אך זה התכופף, האבן עברה

לידו, פגעה באוזנו של אדם שישן ליד הקיר מול הפונדק והרגה אותו. אחיו של ההרוג קפץ על רגליו והתנפל על הפונדקאי. זה המשך להתגונן בידיים ותוך תנופה הכה בבטן של אישה הרה שהסתכלה על המהומה מקרוב. האישה הפילה את ולדה. בעלה התחיל להכות את הפונדקאי באגרופים ובעיטות והמסכן, שכבר לא ידע מה לעשות החליט לסיים את חייו. הוא רץ למסגד הקרוב, עלה על הצריח וזרק את עצמו למטה. אך למזלו הרע נפל ישר על אדם שעמד ברחוב, הפיל אותו ושבר לו את המפרקת. מיד התאסף קהל סביב הפונדקאי. האח של ההרוג השני התחיל לנפנף בידיים ולדרוש להעניש את הפונדקאי. הפונדקאי הבין שנפל במלכודת. הייתה בראשו רק מחשבה אחת – לברוח. אך איך? לאן? הוא הביט סביב כדי למצוא

בקהל אפילו מעבר צר, ופתאום ראה שם חמור. הו אללה, אתה גדול ורחום! הוא נתן קפיצה גדולה ובשתי ידיו אחז את החמור בזנבו. החמור המבוהל נתן נעירה קולנית והתחיל לדהור, תוך פיזור הקהל ימינה ושמאלה. "הו אללה, אתה גדול ורחום!" התפלל שוב הפונדקאי. הוא החזיק בזנבו של החמור בכל כוחו והוקל לו כשראה איך המרחק בינו ובין ההמון נעשה גדול וגדול יותר. אלא שאז הזנב נקרע! החמור שהשתחרר מהעומס הבלתי צפוי נעמד כמו חפור במקומו. ההמון הכועס השיג בסוף את הפונדקאי והתחיל לקלל, להכות ולבעוט בו. אחר כך הובילו את הפונדקאי אל בית המשפט, וכל אלה שנפגעו נעמדו לפני הקאדי קאראקוש. זה החל לחקור לפי סדר הדברים ושאל לראשונה את בעל

תרנגול ההודו. "מדוע התחלת להרביץ לפונדקאי?" "כבודו, ביקשתי ממנו שיצלה לי תרנגול הודו. כשבאתי לקחת את העוף הצלוי אמר לי הפונדקאי שהתרנגול פרש את הכנפיים ועף משם. היתכן הדבר? הוא רימה אותי." "והאם אללה הכל יכול אינו יכול להחיות תרנגול מת אם רצונו בכך?" שאל הקאדי קאראקוש. האיש כאילו איבד את לשונו. "אז אתה, כנראה, מפקפק ביכולתו של אללה להחיות מתים" אמר בקור רוח קאדי קאראקוש "על כך אני דן אותך לארבעים מכות שוט ושישים דינר קנס". השני בתור היה האדם שאחיו נהרג מהאבן שזרק הפונדקאי. "מדוע העלבת ותקפת את הפונדקאי?" שאל קאדי קאראקוש.

"אם כך, הדין הוא כזה: הפונדקאי צריך לקחת את האישה ולהחזיר לך אותה הרה, כי הוא האשם בהפלה".
"לעולם!" צעק הבעל "לעולם לא אסכים לדבר כזה!"

"מאחר שאינך מוכן לקבל את תמורת הנזק אני מאשים אותך בגרימה מכוונת של הכאת הפונדקאי ודן לשישים מכות שוט ושישים דינר קנס".

בסוף פנה הקאדי לאח של האיש השני שנהרג ושאל:

"מדוע התנפלת על הפונדקאי?"

"כבודו, הוא קפץ מצריח של המסגד,

הפיל והרג את אחי שהלך בשקט

ברחוב".

"אז במקרה שלך אני מחליט:

הפונדקאי ילך ברחוב, ואתה תקפוץ

מהצריח של אותו המסגד ותהרוג אותו

כפי שהוא הרג את אחיך".

"אבל כבודו, אם לא אפול על הפונדקאי

"כבודו, הוא הרג את אחי. אחי ישן בשקט במקום קריר מול הפונדק, והפונדקאי זרק אבן בראשו והרג אותו".

"והיה דם?" שאל קאדי קאראקוש.
"לא, כבודו".

"ובדקת האם לאחייך יש דופק?"

"לא, כבודו".

"אז מאין אתה יודע שהפונדקאי הרג

אותו, אם לא ראית דם ולא בדקת

דופק? אולי הוא מת הרבה לפני

שהפונדקאי זרק את האבן? אני מוצא

אותך אשם בהאשמת שווא של

הפונדקאי ודן אותך לשישים מכות שוט

וקנס שישים דינר".

בא תורו של בעל האישה שהפילה.

גם אותו שאל קאדי קאראקוש:

"מדוע העלבת ותקפת את הפונדקאי?"

"כבודו, הוא הכה את אשתי באגרופ

בבטן והיא הפילה את הולד שלה".

אלא על הארץ? לא רק שלא אהרוג
אותו אלה בעצמי איהרג!"
"סמוך על הגורל שלך" הציע קאדי

קאראקוש "אבל אני רואה שאינך רוצה
לסמוך על הגורל. לכן אני מחליט
שאתה אשם בתקיפת הפונדקאי ודן
אותך לשישים מכות שוט ושישים דינר
קנס".

נשאר עכשיו רק בעל החמור. הוא
הביא את החיה המסכנה לבית
המשפט בתקווה שהשופט, קאדי
קאראקוש הגדול, ייתן לו פיצוי כלשהו
על הזנב הקרוע. אבל כששמע את הדין
של הקודמים העדיף להימנע מעמידה
לפני השופט, והתחיל ללכת משם.
קאדי קאראקוש ראה אותו וקרא:
"הי, אתה! חזור! למה העלבת את
הפונדקאי?"
"לא העלבתי אותו, לא במילה ולא
במעשה, כבודו" ענה הבחור כשחזר
ועמד לפני קאדי קאראקוש.
"אז מה אתה עושה כאן?" שאל קאדי
קאראקוש, וכשהביט על החמור הוסיף
"ולמה לחמור שלך אין זנב?"
"הו כבודו, זה כלום, זה רק מזל כזה.
לחמור הזה מעולם לא היה זנב. כך
הוא כבר נולד, חסר זנב".